

Αδελφοί μου,

"Στώμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Κυττάζοντας γύρω του ἕνας ἄνθρωπος, ὁποιαδήποτε στιγμήν κυττάξει γύρω του θά δῆ καθαρά τήν θεϊαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα μέσα σέ τοποχρονικήν ἔκφρασιν, μέσα εἰς τήν φύσιν, μέσα εἰς τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον πού εἶναι ἕνα μέρος ἀπό τά Σύμπαντα ΤΟΥ τό ὁποῖο εἶναι πλήρη τῆς Χρησιτότητος ΤΟΥ, Χρησιτότητος τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ καί τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Κυττάζοντας ἕνας γύρω του, μέ ποῖον τρόπον ὅμως θά κυττάξῃ γύρω του, γιά νά δῆ αὐτήν τήν Πανσοφίαν Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα; Μέσον τῶν ὑλικῶν του ὀφθαλμῶν, πῶς θά ἀντιληφθῇ αὐτήν τήν θεϊαν Πανσοφίαν Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα; Μέσον τοῦ παχυλοῦ του ὑλικοῦ ἔγκεφαλου; Τόσον ὁ ὑλικός ὀφθαλμός ὅσον καί ὁ ὑλικός ἔγκεφαλος εἶναι ὕλη, φθαρτή ὕλη, πού διαρκῶς ὑφίσταται ἀλλαγῆς καί πού ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι θά διαλυθῇ, προσέξετε εἰς τό σημεῖον αὐτό.

Ὁ ὀφθαλμός μπορεῖ νά ὑποστῇ βλάβας ἀνά πᾶσαν στιγμήν καί νά ἐπέλθῃ ἡ τύφλωσις καί, ὁ ὑλικός ἔγκεφαλος μπορεῖ ἀνά πᾶσαν στιγμήν νά φθαρή καί ἡ οἰκοῦσα μέσα στό ὑλικόν σῶμα προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις νά μή εἶναι πλέον εἰς θέσιν νά μεταχειρισθῇ τόν ὑλικόν ἔγκεφαλον ὡς μέσον νά ἀντιλαμβάνεται τά φαινόμενα τοῦ κόσμου τῶν τριῶν διαστάσεων.

Ὅστε, μέ πολύ φθαρτά μέσα ζητᾷ ὁ ἄνθρωπος νά ἀντιληφθῇ τήν θεϊαν Πανσοφίαν, Παναγαθότητα καί Παντοδυναμίαν καί ὡς τόσον, μέ ὀλίγην προσοχήν δέν μπορεῖ παρά νά κλείνῃ τό γόνυ μπροστά σ' αὐτήν τήν θεϊαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα.

Προχωροῦμεν ἀκόμα ἕνα βῆμα μέ τήν σκέψιν καί λέγομεν, τόν ὑλικόν ὀφθαλμόν μέσον τοῦ ὁποῖου λαμβάνομεν γνῶσιν τοῦ ὑλικοῦ κόσμου δέν τόν εἶχαμεν πάντοτε οὔτε καί τόν ὑλικόν ἔγκεφαλον. Τώρα τόν ἔχομεν καί ἀριθμεῖ τόσα χρόνια ὅσα χρόνια ἔχουν περάσει ἀπό τήν ἐποχήν τῆς γεννήσεως τοῦ παρατηρητοῦ, ὡστόσο, πρό τῆς γεννήσεώς του, χιλιάδες, μυριάδες ἄλλοι ὀφθαλμοί ἦσαν εἰς θέσιν νά βλέπουν, νά παρατηροῦν τά φαινόμενα γύρω καί ἔγκεφαλοι νά εἶναι εἰς θέσιν νά ἀντιλαμβάνονται τοποχρονικάς καταστάσεις καί νά φθάνουν εἰς τό σημεῖον νά ἀντιλαμβάνωνται μέσα στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον τήν θεϊαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα.

Καί τό φῶς ὑπῆρχε μέσα στούς αἰῶνας πού ὀνομάζομεν παρελθόν καί ὁ Νοῦς ὡς ὑπέρ ὕλη, οὐσία καί ὑπέρ οὐσία, ὑπῆρχεν, ὡς καί σήμερον καί θά ὑπάρχουν πολλοῦς αἰῶνας, εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, μετά πού οἱ δικοί σας ὑλικοί ὀφθαλμοί καί ὁ ὑλικός ἔγκεφαλος δέν θά ὑπάρχουν διά νά ἀντιλαμβάνωνται τήν θεϊαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα μέσα εἰς τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον.

Ἀλλά, ποῖοι ὀφθαλμοί καί ποῖος ὑλικός ἔγκεφαλος; Οἱ ὑλικοί ὀφθαλμοί καί ὁ ὑλικός ἔγκεφαλος πού ἀριθμοῦν ὀλίγα μόνον ἔτη. Γιατί ὅπως ἔκτισε αὐτούς τοῦς ὑλικούς ὀφθαλμούς καί ἔγκεφαλον ἡ αὐτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ σας, εἶχε κτίσει προηγουμένως καί ἄλλα μέσα καί θά κτίσῃ καί στό μέλλον.

Τί ξεύρετε γιά τό παρελθόν, ὡστόσο γνωρίζετε διά τῶν παρόντων καί τερνούσαν στιγμήν καί γνωρίζετε ὅτι διαθέτετε τώρα ὑλικούς ὀφθαλμούς πού ἀντιλαμβάνονται μέσον τοῦ φωτός καί τοῦ θελοῦ δώρου τῆς δράσεως ὡς καί τόν παχυλόν ὑλικόν ἔγκεφαλον καί τῆς ἀντιλήψεως, τόν γύρω σας φυσικόν κόσμον καί ἀντιλαμβάνεσθε τήν θεϊαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα. Μιά αἰωνιότης πού ὀνομάζεται παρελθόν. Μία αἰωνιότης πού εἶναι τό μέλλον καί ἡ παρούσα στιγμή, ὅλα αὐτά μέσα στό αἰώνιον παρόν, ὡστόσο, σημασία γιά σᾶς ἔχει, ἡ παρούσα στιγμή μέσα στό αἰώνιον παρόν καί ἡ παρούσα αὐτή στιγμή γιά σᾶς, σᾶς ἔχει προικίσει μέ τά θεῖα δῶρα νά βλέπετε καί νά ἀντιλαμβάνεσθε τήν θεϊαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα μέσα εἰς τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον.

Ο έρευνητής της αληθείας όμως γνωρίζει ότι διαθέτει και άλλα μέσα αντίληψως της θείας Πανσοφίας, Παναγαθότητας και Παντοδυναμίας πέραν του παχυλού υλικού κόσμου των τριών διαστάσεων μέσα εις τους αιθερικούς κόσμους, Ψυχικούς κόσμους, Νοητικούς κόσμους, Νοητούς κόσμους και ως έχωμεν περ' σέ προηγούμενα μαθήματα, προικίζει την σκιά της ή θεία Μονάς εσώτατος έαυτός και ο εσώτερος έαυτός Ψυχή αυτοεπίγνωσις προικίζει την σκιά της και προέκτασιν της μέσα στους διαφόρους κόσμους με τα κατάλληλα μέσα, να γνωρίση, να αντιληφθῆ αυτήν την θεϊαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν και Παναγαθότητα.

Είς τον παχυλόν υλικόν κόσμον έχετε τέσ αισθήσεις, την σκέψιν, αντίληψιν λογική, συναίσθημα και τέλος, θά φθάσετε μέχρι του σημείου, που πλέον, θά γνωρίσετε το κάθε τι εκ των έσω.

Πώς αυτό; Έχετε διαλογισθῆ πως γνωρίζετε τον παχυλόν υλικόν κόσμον;

Αί αισθήσεις, αί πέντε αισθήσεις είναι το μέσον που γνωρίζετε το φυσικόν σας περιβάλλον γύρω σας μετά από προσήλωσιν και ως γνωρίζωμεν μέσον της ικανότητας της ειδωλοπλαστικής, μορφοποίησεως των έντυπώσεων, μορφοποίησεως του Νοῦ σέ Νοητά, Νοητικά, Ψυχικά εἶδωλα, τά οποῖα, εύρίσκονται έντός του ύποσυνειδητου, έντός του κατωτάτου έαυτου που ονομάζομεν προσωπικότητα αυτοεπίγνωσιν και από αυτό το σημείον μπορεί ο κατώτατος αυτός έαυτός προσωπικότης αυτοεπίγνωσις να άντλή, να φέρη εις την επιφάνειαν, - και το φαινόμενον αυτό ονομάζομεν μνήμη, - αυτά τά Νοητικά εἶδωλα. Δέν είναι αυτός ο τρόπος μέσον του οποίου μία προσωπικότης αυτοεπίγνωσις αντιλαμβάνεται τον παχυλόν υλικόν κόσμον γύρω της; Υπάρχει άλλος τρόπος;

Σεῖς θά πρέπει να κάμετε βαθύ διαλογισμό επί του πως, ο συνήθης άνθρωπος, ο κοινός άνθρωπος από νήπιον παιδί αρχίζει και μετά νέος, έφηβος, άνδρας, μεσήλιξ παίρνει έντυπώσεις, πως έρμηνεύει, παρερμηνεύει τους έρεθισμούς, τέσ έντυπώσεις αυτές, πως τον εξυπηρετούν τά αισθητήρια όργανα, ο υλικός του έγκέφαλος και το φαινόμενον που ονομάζομεν αντίληψιν. Και τί είναι τέλος, το θεῖον αυτό δώρον που ονομάζομεν μνήμη, ανάμνησιν, έπαναφορά των Νοητικῶν ειδώλων εις την επιφάνειαν και μέσον των Νοητικῶν αυτών ειδώλων ή εἴσοδος μας εις έννοιας, ιδέας, και συναισθηματικές καταστάσεις. Ασφαλώς θά πρέπει να ασχοληθῆτε με αυτήν την μορφή της ένδοσκοπήσεως και θά ανακαλύψετε τότε ότι, είναι πολύ πτωχός πραγματικά ο τρόπος που ο άνθρωπος προσωπικότης αυτοεπίγνωσις αντιλαμβάνεται τον παχυλόν υλικόν κόσμον γύρω του, ένα μικροσκοπικό μέρος των συμπάντων, και αυτό που ονομάζει ζωή, ήμεῖς γνωρίζομεν ότι είναι το φαινόμενο της ζωῆς και ως φαινόμενον άκόμα δέν είναι άξιον λόγου άν συγκριθῆ με την πλήρη ζωῆν ως φαινόμενον ή την πραγματικήν ζωῆν, όταν δέν την ζεῖ, αντιλαμβανόμενος το τί είναι ή ζωή, αλλά, είναι ο ίδιος ή ζωή, βίωμα πλέον, φύσις του ή ζωῆ.

Ός τότε, ο άνθρωπος, μπορεί να είναι κοινός άνθρωπος, άπλος, άγράμματος μέτρια μορφωμένος ή άκόμη να ονομάζη τον έαυτόν του και έπιστήμονα. Άλλά ο έπιστήμων της έποχῆς σας δέν είναι παρά ο μελετητής ώρισμένων πραγμάτων μιας πλευράς μόνον του κόσμου των φαινομένων και τίποτε περισσότερον.

Επομένως, ο τρόπος λήψεως έντυπώσεων είναι πάντοτε για όλους ο ίδιος, άτελής, πτωχός που καθόλου δέν ίκανοποιεῖ.

Τόσον, ένας άπλος άνθρωπος, άπληλαγμένος όμως ώς τόσον προκαταλήψεων, διότι ή προκατάληψις είναι μέγας έχθρός, τόσον του άπλου όσον και του έπιστήμονος. Λέγω ένυς άπλος άνθρωπος άπληλαγμένος προκαταλήψεων, με όρθολογισμόν είναι εις θέσιν όσον και ένας έπιστήμων, μέσον της ένδοσκοπήσεως να γνωρίση την αλήθειαν. Και διά να γίνη ένας πραγματικός έρευνητής της αληθείας δέν έχει πιστέφετέ με άνάγκην πανεπιστημιακῶν τίτλων.

"Άγραμμάτους σοφίαν έποίησε", όμως άπαραίτητον είναι να είναι καθαρός στην καρδίαν και στην σκέψιν. Ο έρευνητής της αληθείας θά πρέπει να είναι, γιατί, για να ονομασθῆ έρευνητής της αληθείας θά πρέπει πρώτον να είναι ειλικρινής με τον έαυτόν του και με την έρευνάν του.

Ξεῖς ἀρχίζετε τὴν ἐνδοσκόπησιν μὲ τὸν τρόπον ποῦ ἔχομεν ὑποδειλεῖ. Μελέτη, πρῶτον, τοῦ πῶς ἀντιλαμβάνομεθα, πῶς βλέπομεν τὴν θεῖαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότητα τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου γύρω μας. Προσέξτε, δὲν λέγω πῶς ἀντιλαμβάνεσθε τὸν κόσμον γύρω σας γιατί, ἐπιμένω, ὁ κόσμος γύρω σας, σὰς πεῖθει γιὰ τὴν θεῖαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότητα, καὶ ὅταν πλεον εἴσθε βέβαιοι θὰ εἰσέλθετε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας. Δὲν θὰ παίρνετε ἀντιλήψεις μόνον μέσον τῶν αἰσθήσεων ἀπὸ τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον γύρω σας, θὰ ἀρχίσετε νὰ παίρνετε ἐντυπώσεις, ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τὸν Ψυχικὸν σας κόσμον καὶ τὸν Ψυχικὸν κόσμον, ἐντὸς σας καὶ γύρω σας, προσέξτε στὸ σημεῖον αὐτό.

Ἀπὸ τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον τῶν τριῶν διαστάσεων, παίρνετε ἐντυπώσεις ἀπὸ ἔξω πρὸς τὰ μέσα, ἀπὸ τὸν κόσμον ὅπως τὸν λεγόμενον Ψυχικὸν παίρνετε ἐντυπώσεις ἀπὸ μέσα πρὸς τὰ μέσα. Ἐπομένως ὅλοι οἱ κόσμοι, οἱ Ψυχικοί, πεδία καὶ ὑποπέδια, τὸ ἴδιο καὶ οἱ Νοητικοί καὶ Νοητοὶ κόσμοι εἶναι, μέσα σας. Αὐτὸ εἶναι κάπως δύσκολον νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε τώρα, ὡστόσο εἶναι μία πραγματικότης ποῦ θὰ πρέπη ἀπ' αὐτὴν τὴν στιγμήν νὰ ἀντιληφθῆτε.

Θέλετε νὰ κινήσετε τὸ ὑλικὸν σας σῶμα εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον τῶν τριῶν διαστάσεων, νὰ τρέξετε, νὰ περπατήσετε, νὰ τὸ μετακινήσετε μὲ ἓνα τροχοφόρον, νὰ κινήθητε μὲ κάποιο ἄλλο μέσον μὲ ἓνα ἀεροπλάνον, εἰσέρχεσθε σ' αὐτὸν τὸ μέσον καὶ κινήσθε ἔσεῖς, ὡστόσο σὰς δίδετε ἢ ἐντύπωσις ὅτι ἔσεῖς καθόλου δὲν κινήσθε, ἀλλὰ ὅλα ἔρχονται πρὸς ἔσᾶς, τὸ ἔχετε προσέξει αὐτό, ὡστόσο αὐτὸ δὲν εἶναι μία πραγματικότης, εἶναι κάτι ἀντιληπτόν.

Εἰς τὸν κόσμον τὸν Ψυχικὸν ποῦ εἰσέρχεσθε κυρίως ὅταν κοιμηθῆτε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, βλέπετε ὅτι, ὅλα ἔρχονται πρὸς ἔσᾶς, ἐνῶ, ὅλα εἶναι μέσα σας καὶ ἀπλώθετε μέσα εἰς τὸν Ψυχικὸν αὐτὸν κόσμον.

Τώρα ἀντιλαμβάνεσθε γιατί λέγομεν ὅτι ὁ Ψυχικὸς κόσμος εἶναι ἓνας κόσμος ποῦ ἡ ἔννοια τοῦ χώρου δὲν εἶναι ὅπως εἶναι καὶ εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον. Ἐὰν προσέξτε αὐτὴν τὴν διαφορὰν, ὡστόσο κατ' ἀρχὴν αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἀντιληφθῆτε καὶ ὅταν θὰ ζητε ἐνσυνείδητα μέσα στοὺς Ψυχικοὺς κόσμους, ἀσχετον σὲ ποιὸν πεδίων ἢ ὑποπέδιον στὸν Ψυχικὸν κόσμον, ἢ καὶ στὸν Νοητικὸν κόσμον, τὸν κατώτερον Νοητικὸν κόσμον, θὰ ζητε μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ποῦ ζητε μέσα στὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον καὶ τὸν γνωστὸν τρόπον ποῦ ζητε τώρα. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ποῦ κινεῖσθε μὲ ἓνα μέσον εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, μετακινεῖτε τὸ ὑλικὸν σας σῶμα καὶ ὡστόσο δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι, ἔσεῖς κινεῖσθε ἀλλὰ ὅλα κινουῦνται πρὸς ἔσᾶς, δηλαδή τὸ ἀντιληπτὸν ἀντικαθιστᾷ μίανπραγματικότητα, ἔτσι καὶ τὸ πραγματικὸν εἰς τοὺς ἄλλους κόσμους γίνεται κάτι τὸ ἀντιληπτόν, καὶ ἀσφαλῶς ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας θὰ πρέπη νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ αὐτό, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ποῦ καὶ ἓνας ὀρθολογίζόμενος εὐκόλως μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι ταξιδεύοντας ἀπὸ μίαν χώραν σὲ ἄλλην μὲ ἓνα ἀεροπλάνον, δὲν κἀθεταί καὶ δὲν κινεῖται ἐκεῖνος καὶ ὅλοι κινουῦνται πρὸς αὐτὸν μέχρις ὅτου φθάσει σ' ἓναν τόπον, ἀλλὰ, ἐκεῖνος κινεῖται μὲ τὸ μέσον ποῦ τὸν μεταφέρει ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος εἰς τὸν ἄλλον.

Ὅστε ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας πρωτίστως πρέπει νὰ ἀρχίσῃ νὰ διαχωρίζῃ τὰ πραγματικὰ ἀπὸ τὸ ἀντιληπτὸν καὶ θὰ προσέξῃ ὅτι, στὴν ἀρχὴν τοῦ διαχωρισμοῦ θὰ τοποθετήσῃ μέσα στὸ ἀντιληπτὸν τὴν πραγματικότητα καὶ θὰ νομίζῃ ὅτι ἕκαστον τοῦς ἕκαστον τοῦ κάθε τι ποῦ ἀντιλαμβάνεται εἶναι πραγματικὸ, ὡστόσο, μετὰ ἀπὸ τὴν λογικὴν του ἔρευναν θὰ δῆ ὅτι, θὰ πρέπη νὰ μεταθέσῃ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸ ἀντιληπτὸν εἰς τὸ πραγματικὸν γιὰ περισσότεραν ἔρευναν μέχρι τοῦ σημείου ποῦ θὰ δῆ τὸ πραγματικὸν ὡς κάτι τὸ ἀκαθόριστο, αἰτία. Τὸ πραγματικὸ αἰτία, τὸ ἀντιληπτὸ ἀποτέλεσμα.

Ἡ ἴδια δυσκολία ποῦ ὑπάρχει μέσα στὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον εἰς τὸ νὰ γνωρίσωμεν τὴν διαφορὰν μεταξύ ἀντιληπτοῦ καὶ πραγματικοῦ ὑπάρχει καὶ εἰς τοὺς Ψυχικοὺς κόσμους καὶ εἰς τοὺς Νοητικοὺς κόσμους, καὶ αὕτη ἡ δυσκολία ἀσφαλῶς εἶναι τὸ θεῖον ἔλεος, διότι, ὁ τοποχρονικὸς ἄνθρωπος θὰ πρέπη νὰ αἰσθάνεται οὕτω πως, γιὰ νὰ αἰσθάνεται ἀνετώτερα μέσα εἰς τὸν κόσμον τῆς χωριστικότητος μέχρις ὅτου διευρύνει τὸν ἑαυτὸν του αὐτοεπίγνωσιν καὶ συνείδησιν γιὰ νὰ αἰσθάνεται ἀνετώτερα μέσα στὴν πραγματικότητα.

Είναι η πρώτη φορά που όμιλούμεν γι'αυτά τα πράγματα και ίσως να είναι και πολύ δύσκολα άκόμα να τα άντιληφθήτε, γι'αυτό θέλω το μάθημα αυτό να το μελετήσετε, θα επανέλθωμεν και άλλες φορές για να το έχετε ως γνώμονα όταν θα άρχίσετε την σοβαρήν έρευναν επί της πραγματικής ένδοσκόπησεως, διότι η ένδοσκόπησις διά τον έρευνητήν της άληθείας δέν είναι να άρχιση να μελετᾷ μικρές έκφράσεις συναισθηματικών καταστάσεων μόνον αλλά, να εισέλθῃ σέ πραγματικότητα.

Θά επανέλθωμεν.

"Στώμεν καλῶς έν Κυρίῳ πάντοτε".

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Ερώτησις: Διδάσκαλε, σχετικά μέ την καρδίαν, η καρδιά είναι το πρώτον μέσον μέ το όποιον άρχίζει την εξέλιξιν του ό άνθρωπος η είναι το δεύτερον μετά τον Νοῦν, όρθολογισμόν, διότι, μᾶς λέγει ό ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, "Μακάριοι οί καθαροί τῆ καρδία ότι αυτοί τον ΘΕΟΝ ὄφονται", ποῖον προηγείται εἰς την τελείωσιν, η καρδιά η ό Νοῦς;

Απάντησις: Τώρα, τί έννοοῦμεν μέ την λέξιν καρδίαν και μέ την λέξιν Νοῦν, μήπως το όργανον μέσα εἰς το στήθος που το αισθάνεσαι να κτυπᾷ και είναι το μέσον της κυκλοφορίας του αίματος;

Ερώτησις: Όχι, ασφαλῶς έννοοῦμεν τον κόσμον των συναισθημάτων και ὠρισμένων ἄλ-λων, και, ὡς Νοῦν τον κόσμον του όρθολογισμοῦ.

Απάντησις: Όρθῶς, έπομένως, ό υλικός άνθρωπος από το ήλιακό πλέγμα και κάτω εἶναι καθαρῶς παχυλή ὕλη και αἰθερική ὕλη. Ό υλικός άνθρωπος άρχίζει από την παχυλήν υλικήν καρδίαν να έφάπτεται του Ψυχικοῦ κόσμου. Διά τον λόγον αυτόν μεταχειρίζομεθα την καρδίαν ὡς άρχή του κόσμου των συναισθημάτων και μιλούμεν για την καρδίαν σαν κάτι ανώτερο από ένα όργανον διά την κυκλοφορίαν του αίματος. Δέν είναι; Έπομένως, το ψυχικόν κέντρον της καρδιάς και άργότερα το Νοητικόν κέντρον ὡς σφαίρα, πάλιν, αν ποῦμεν σέ χῶρον κάπου εκεί που είναι η υλική καρδιά, αντιστοιχεῖ μέ τον ανάλογον κόσμον όρθῶς. Καί Νοῦν, δέν έννοοῦμεν φυσικά τον παχυλόν υλικόν έγκέφαλον, παρ'όλον που είναι κάποιον μέσον από παχυλήν ὕλην, μέσον του όποιου έρμηνεύει έντυπώσεις και έφάπτεται διά της καρδιάς, προσέξετε το σημείον αυτό, τον Νοητικόν κόσμον. Διότι θα προσέξετε ότι καμμιά γήϊνη σκέψις δέν είναι αὐστηρῶς Νοητική, αλλά, ὑπάρχει και έπιθυμία διά να έξυπηρετηθῆ αὐτή η σκέψις.

Όστε, είναι διά της καρδιάς, τουλάχιστον ένα μεγάλο μέρος των σκέψεων.

Όταν λέγωμεν Νοῦν και καρδίαν και έννοοῦμεν το Ψυχικόν σῶμα ὡς και το κατώτερο Νοητικό σῶμα, θα έννοοῦμεν την προσωπικότητα αυτοεπίγνωσιν και ασφαλῶς, ὡς σύνολον τον τοποχρονικόν άνθρωπον, την προσωπικότητά του, ὅμως, όταν λέγωμεν την καρδίαν την πραγματικήν καρδίαν, αὐτή δέν είναι εἰς την προσωπικότητα αυτοεπίγνωσιν, αλλά είναι το κέντρον λήψεως τοποχρονικῶν έντυπώσεων μέσον της προσωρινῆς προσωπικότητος, της ψυχῆς αυτοεπίγνώσεως και διά να άντιληφθῆ η προσωπικότης αυτοεπίγνωσιν τον ΘΕΟ ψυχῆν Αὐτοεπίγνωσιν και πιδό πάνω θα πρέπη να έχη καθαρισθῆ πλήρως.

Και λέγω "Μακάριοι οί καθαροί τῆ καρδία", ότι αυτοί τον ΘΕΟΝ ὄφονται" και ὡς καρδιά τώρα δέν έννοῶ ένα όργανον ἔστω και Ψυχονοητικό, αλλά έννοῶ έναν σύνολον ὑπάρξεως. Να εἴπωμεν ὡς σύνολον την έξαγιασθεῖσαν Μόνιμη Προσωπικότητα Αὐτοεπίγνωσιν; Αὐτή είναι η καρδιά. Να εἴπωμεν ότι οί καθαροί τῆ καρδία, αὐτή η καρδιά είναι το φθαρτόν που θα ένδυσθῆ την άφθαρσίαν και το θνητόν που θα ένδυσθῆ την άθανυσίαν; Να.

Και μετά, ὡς Νοῦς πλέον τί πρέπει να σκεθοῦμεν; Νοῦς πλέον δέν είναι κάτι ανώτερον από την έξαγιασθεῖσαν καρδίαν, δηλαδή, το σημείον της θεώσεως, δηλαδή την Παναγάπην, διότι όταν εισέλθωμεν μέσον της Παναγάπης, της Χρηστοαισθησίας εἰς το ΑΠΟΛΥΤΟΝ, δέν χρειάζομεθα ὅπως εἴπαμεν σ'έναν μάθημα την από μέρους σκέψιν ὡς γνώσιν, αλλά, χρειάζομεθα μέσον του συντονισμοῦ και της έναισθησίας την άφομοίωσιν και αυτό δέν γίνεται μέσον του Νοῦ σέ οἰονόηποτε στάδιον η κραδασμόν του Νοῦ, δέν έξυπηρετεῖ πλέον ό Νοῦς.

Ερώτησις: Δηλαδή μπορούμεν νά θέσωμεν τοιουτοτρόπως τήν καρδίαν ὑπέρ ἄνω τοῦ Νοῦ καί Νοῦς εἶναι κάτι τό δημιούργημα, τό μέσον;

Απάντησις: Ὡστε, ἄν καρδία ἐννοοῦμεν τήν Παναγάπην πού θά πρέπη νά γίνη κτῆμα τῆς προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως Μονίμου τήν ὥραν τῆς λεγομένης δευτέρας παρουσίας πρός Θέωσιν εἶναι ἡ στιγμή πού ὅταν καθαρισθῇ θά δῆ τόν ΘΕΟΝ. Πιστέψετε με, κανεῖς ὀρθολογισμός μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, κανεῖς διαλογισμός μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δέν ἔφθασεν εἰς τό ὕψος ἐκεῖνο πού νά κάμῃ αὐτόν πού τόν μεταχειρίζεται νά δῆ τόν ΘΕΟΝ.

Ερώτησις: Αὐτό θά τό ἀντιληφθοῦμεν κατὰ τήν στιγμήν τῆς μεγαλειώδους ἀγαλλιάσεως πού θά ἔχη ὁ ἄνθρωπος, μπορεῖ νά νοιώσῃ πολύ πλησιέστερα τόν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ, παρ' αὐτοῦ ὅποιονδήποτε διαλογισμόν θά κάμῃ;

Απάντησις: Θά ἔλεγα ὅτι, μέσον τῆς Παναγάπης, ἄς δώσωμεν ἄλλες λέξεις, μέσον τῆς Παναγάπης εἰσερχόμεθα εἰς τήν θεϊαν ἔκστασιν, Μακαριότητα, Θεοαισθησία. Μέσον τοῦ διαλογισμοῦ εἰσερχόμεθα εἰς τήν γνῶσιν πού θά μάς ὀδηγήσῃ πρός τήν Παναγάπην. Νά μεταχειρισθοῦμεν τόν Νοῦν ὡς τά πρῶτα ἐπτά σκαλοπάτια, προσέξτε, ἐπτά, ὅταν θά ἀρχίσωμεν τόν διαλογισμόν θά τά προσδιορίσωμεν καί θά τά ἀνέλθετε ἕνα, ἕνα, ἀλλά, πρέπει νά διέλθετε, νά ἀνέλθετε διὰ τοῦ Νοῦ διὰ νά φθάσετε εἰς τόν ἑαυτόν σας. Καί ὅταν ὁμιλοῦμεν ἐδῶ γιά τήν Παναγάπην, τήν καθαρή καρδίαν, δέν εἶναι πλέον κάτι δικό σας, κτῆμα σας, ἀλλά εἶσθε σεῖς. Εἶναι πολύ διαφορετικό τό σεῖς ἀπό τό δικό σας. Ὁ Νοῦς εἶναι κάτι πού μπορεῖ νά γίνη δικό σας. Ἡ καρδία ὅμως εἶσθε σεῖς.

Ὅταν δέν μεταχειρίζεται ἕνας τόν Νοῦν μέσον τῆς καρδίας, ὁ Νοῦς ὀδηγεῖ σέ πολύ ἐπικίνδυνα μονοπάτια, καταστροφῆς. Γιά φαντασθῆτε ἕναν νά μεταχειρίζεται μόνον τήν σκέψιν καί νά μήν ὑπάρχει μέσα του ἡ Παναγάπη, ἕναν ἀτομικόν ἐπιστήμονα, θά δίσταζε νά καταστρέψῃ χιλιάδες συνανθρώπων του, ζωῆς, νά φράξῃ τόν δρόμον εἰς τήν ἐξέλιξιν;

Ὡστε, ἡ σκέψις χωρῆς ὀδηγῶ τήν καρδίαν δέν ἐξυπηρετεῖ, ἀλλά, καί ἡ χαμηλή καρδία, ἡ λερωμένη καρδία, ἡ ἁμαρτωλή καρδία δέν ἐξαγνίζεται χωρῆς τόν ὀρθολογισμόν. Ὑπάρχει ἕνα σημεῖον πού ὁ Νοῦς θά πρέπη νά κυβερνήσῃ τήν τοποχρονικήν καρδίαν τῆς παρουσίας προσωπικότητος. Ὅταν ὅμως ἡ καρδία καθαρισθῇ καί πλέον ἀρχίζει ἡ καρδία τῆς παρουσίας προσωπικότητος νά πάλλῃ, τό ἴδιον μέ τῆς μόνιμης προσωπικότητος τήν καρδίαν καί ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως, τότε ὁ Νοῦς δέν χρειάζεται, θά παραμερισθῇ.

Ὁ Νοῦς εἶναι δικός μας, ἡ καρδία εἴμεθα ἑμεῖς.

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".